

Свили пелени, и бринимъ повой;
И кинисале да ми одатъ.
И ми оделе, що ми оделе,
И достигнале кѫде пол-пѫти,
Въ примириса восокъ и темянъ:
„Ейгиди, рече, Янинъ деверче!
Що ми мирисать восокъ и темянъ?“
И той ъ рече, сѣ отго'ори:
„Айде побжрзай, Янина майко!“
И ми оделе, ми приблизале;
И сѣ задале мѫгли прахо'и,
По мѫгли идатъ тешки носила,
На носила-та 'уба'а Яна,
Претъ носила-та ягне раначе,
Претъ Яна о'итъ, за Яна блеитъ.
По Яна одитъ Янина золва,
По Яна одитъ, нетя иж плачить:
„Ой Яно, Яно, ей мила снахо!
Кой ке ми плетитъ ситна-та леса,
Ситно плетена, често редена!“
Нейзина майка тука примиратъ,
Тука примиратъ, одвай оживятъ.

260.

Везала Яна бѣла маҳрама,
Време везала деветъ години,
Не ъ стигнало свила коприна,
Свила коприна и сухо злато.
Их прокълнала Янина майка:
„Ей Яно, Яно, ей мила керко!
Навезала ъ, не кердосала,
Ни кукя збрала, ни чедо стекла,
Дури не пойдишъ кай цѣрно море,
Да да ми чуешь где риба пеитъ,
Где риба пеитъ, где мраморъ дзунитъ.“
Како их Яна майка прокълна,
Така их Яна клетва ватила, —
Навезала ъ, пекердосала,